

Csapó Endre:

Vörösök — régen is, most is

Az egész magyar nemzetet — beleértve az elszakított országrészek és az emigráció magyarjait — felzaklatja a nemtelen támadás az ország kormánya, és közvetve az ország népe ellen. Felvetődhet a tájékozatlanokban a kérdés: mit vétettünk a világ ellen, amivel magunkra vontuk haragját? Valóban, mi vagyunk-e a falurossza, aki nem tud beilleszkedni a társadalom rendjébe? Vagy a világ távolodott el azoktól az értékektől, amiket mi még konokul vallunk? Megvizsgáltuk-e múltunkat abból a szempontból, miért van az, hogy — ritka kivételektől eltekintve — minden és mindenki ellenünk van?

Interneten jelent meg egy összehasonlítás Félélmetes hasonlóság 1920–2012 cím alatt, amiből érdemes néhány mondatot közölni.

„1920 februárját írjuk. Bécsben összeül az egyik legnagyobb európai szakszervezeti tömörülés, a postás internacionálé. Fő téma a magyarországi »fehérterror« elítélése, majd február 8-án bojkottot hirdetnek Magyarország ellen. Ez volt a jeladás. Márciusban az amszterdami Nemzetközi Szakszervezeti Szövetség úgy döntött, hogy »felhívja az entente hatalmak kormányait, lépjenek közbe a magyar kormányról, és bírják rá, szakítson eddig követett belpolitikájával«. Kijelentették továbbá, ha felszólításuk eredménytelen marad, Magyarországot teljes bojkott alá fogja. Ertesítette ugyanekkor valamennyi ország munkásszervezetét, főleg a tengeri szállítómunkásokat, a vasút-, posta- és távíró-alkalmazottakat, hogy legyenek készek adott jelle — a nemzetközi iroda utasításait követve — minden olyan munkát beszüntetni, amely közvetlen vagy közvetett módon a jelenlegi magyar kormány érdekeit szolgálja.

A dicstelen Tanácsköztársaság nem háborította fel az akkori Nyugatot, de annál inkább annak felszámolása. A nyugati politikai közvélemény csak a kommunista emigráció torzító tükrében látja a magyar eseményeket. Senki sem beszél az oroszországi terrortól, senki nem emlékszik már a magyarországi vörös terrorra, mindenki csak a fehérterrortól hall. Az emigráció sikere volt ez. Büszke is volt rá. Kunfi meglehetősen állapította meg évek múlva, hogy bár — a finn fehérterror vérengzőbb és kíméletlenebb, szörnyűbb volt, mint a Horthy-terror —, erről az utóbbiról mégis hasonlíthatatlanul többet hallott a világ, éppen az ő propagandájuk következtében.

A vörös emigráció gyűlölete, aljassága határtalan. Mindenkiel szövetkeznek Magyarország ellen. Elsősorban a kisantanttal. Beneshez rohangálnak, a szerbeknek, románoknak gazsulálnak, és Jászi Oszkár vezetésével arra biztatják az utódállamokat, hogy indítsanak háborút az ország ellen, vonuljanak be Budapestre, és döntsék meg a kormányt. Totális háborút hirdetnek az elszakított területek magyarsága ellen is. Kun Béla így ír 1921-ben a Vörös Újságban: »Nem szabad követelni, hogy a magyarság az elszakított területeken a népszavazást, az önrendelkezési jogot érvényesítse. Hasonlóképpen nincs szükség a kulturális önkormányzatra sem. A magyar nyelvű kommunista kötelességük tiszteletben tartani a volt Magyarország területén alakult államok entente-imperializmus által megszabott határainak integritását. Ez a tétel a kommunista nemzetközi politikájának alapja Közép-Európában.«

A legmegdöbbentőbb mindezek felett az a gátlástalanság, amivel a legképtelenebb hazugságokat is habozás nélkül leírják. „Hosszú sorozatát lehetne összeállítanunk a rosszindulatú, hazug híreknek, amelyekkel Magyarországot nemcsak gyűlöletessé, hanem minden művelt, jó izlésű ember előtt örökre utálttá akarták tenni. Európa fekélyének nevezték, amelyek, ha a nevét hallja valaki, el kell fordítania a fejét, be kell hunyina szemét, csak hogy erőt vegyen e név kimondásakor támadó undorán. Leleményük kifogyhatatlan a hamis hírek gyártásában. Ezt az eljárást nem magyaríthatja meg semmiféle taktika. Az elvetemültségnek olyan foka ez már, amely a rosszat önmagáért követi el. Igaz, ezt könnyen megtehetik, mert semmi kötelék sem fűzi őket ahhoz a földhöz, amelyről elszakítottak. Ennek az országnak a szenvedése hidegen hagyja őket.“

Es ma, fájdalmasan és unalmasan és vérlázítóan ismétlődik minden. A szövegben található idézetek **Mályusz Elemér: A vörös emigráció** című művéből valók. (Attraktor Kiadó, Máriabesnyő-Gödöllő, 2006.)

Történelmünk folyamán két alkalommal lelkesedett a Nyugat egésze, legharsányabban a baloldal. Egyik 1848 forradalma, a másik 1956 forradalma. Mindkét esetben az általuk gerjesztett és képviselt eszme érvényesülését üdvözölték. 1848-ban a „haladó” eszmét, a francia forradalom által gerjesztett liberalizmust, republikánizmust, és ezek válfajait, de érzéketlenül maradtak arra ami a magyarok részére a lényegét alkotta, a nemzeti szabadságra. 1956-ban már a tavasszal kezdődő írószövetségi mozgolódásokra élénken reagált a nyugati politika és sajtó. Abban az időben a nyugati internacionalizmus gondja nem a Szovjetunió léte volt, hanem az Uncle Joe halálát követően fennmaradt „sztalinizmus”. A magyar mozgolódást bátorította a nyugati demokráciák élénk érdeklődése, biztatása és támogatása abban a hitben és reményben, hogy megmenetheti a szocializmust az orosz nacionalizmussal fertőzött állapotától, aminek neve sztalinizmus. Amikor látták, hogy a magyar nép nem a reformkommunizmusért harcol, hanem nemzeti függetlenségéért, hogy parlamenti demokratikus kormányzást akar, hogy elveti az egypárturalmat, a nagyhatalmi gyámságot,

akkor a nyugati politika és sajtó lelkesedése azonnal elpárolgott.

A történelemben meg nem valósult dolgokról nem érdemes tanakodni. Nem tudhatjuk, milyen útra tért volna a történelem, ha a magyar forradalom a reformkommunisták elképzelése nyomán zajlott volna le, és a sztalinizmustól megtisztított szocializmus lépett volna színre. Másszóval, ha a magyar színpadon szalonképessé vált, megreformált kommunizmus (szocializmust) a társadalmi haladás fővonalaiba kerül, megfelelően annak a törekvésnek, ami régtől fogva — és akkor nagyon is — nyomult a nyugati politikai és szellemi áramlatokban.

Élénk emlékezünk rá, hogy 1956 eseményeinek idején még volt öntudatos amerikai közvélemény, amivel számolniuk kellett a politikusoknak, amihez — ha látszólag is — igazodni kellett. Ez a közvélemény nem tudta elfogadni, botrányosnak tartotta hazája kormányának azt a politikáját, ami Európa keleti országait a Szovjetunió uralma alá vetette. Egyértelmű követelés volt a nyugati közvéleményben a szovjet hódítás visszاسzorítása. A washingtoni retorika átvette a felszabadulás-szólamokat, de készült a budapesti színjátékra. Ennek szolt a nyugati világra ömlesztett híradatát 1956 tavaszától a magyarországi fejleményekről, és ezért lepte el Budapest utcáit október 23-án a világ minden jelentős médiájának, hírodájának riporterhada. Beindult a gépezet, és tíz napon át a világ szeme elé tárult — nem a tervezett színjáték —, hanem teljes egyértelműséggel egy nép felkelése egy világrend ellen. A magyar forradalom és szabadságharc belerobbant a történelembé, fellelkesítette a világot a felfedezés döbbenete: van sikeres népkarant.

Es a világrend belemergett a fiaszkóba, a bipoláris világ konvertálási kísérlete összeomlott. A magyar megoldás elfogadhatatlan volt az Európa felett uralkodó két nagyhatalomnak, a fegyveres megoldásban megegyeztek — inkább a sztalinizmus.

Ennek a tíz napnak minden szereplője veszített. Megbukott a nagyhatalmi terv. Ezt követően elvetelt minden további kísérlet, három évtizedes békés együttélési (peaceful coexistence) maszatolás fölemesztett minden lehetőséget, ami a világrend szocialista-kommunista átalakítására elképzelhető volt. Az életképtelen szovjetállamot végülis fel kellett számolni.

Ezután a nyugati világ internacionalista politikai rendszere egypólusú nagyhatalmi világrend építésébe kezdett, most valamilyen liberalista-globalista megoldáson szorgoskodik.

Megint egy magyar légy repült a levesbe? Nem felejtik el Trianont, nem felejtik el a húszas-harmincas évek nemzeti megújulása hősi korszakát? Saját maguk akarják megfogalmazni az állam alkotmányát?

Minden szélsőséges politikai képlet addig marad életben, amíg ellenséget talál vagy kreál. Most ismét a magyart kell mőresre (baloldali erkölcsre) tanítani. Minden napra jut példa. A mai: A The Economist nevű brit gazdasági lapban cikk jelent meg a magyar kormányról és különösen pedig Orbán Viktor miniszterelnökről: „To Viktor too many spoils” címmel. A cím többértelmű, de azt sugallja elsősorban, hogy a miniszterelnök minden hatalmat magához akar ragadni. Erre utal az alcím is, ami már fenyeget: „Európának többet kell tennie azért, hogy megállítsa a demokratikus normák lepusztulását Magyarországon”. Végül jönnek a tanácsok: a felsorolt bűnökért nemcsak a hitelt kellene megtagadni Magyarországtól, de az Európai Bíróság elé kellene idézni a banktörvény miatt, mivel ez ellentétben van azokkal a szerződésekkkel, amelyeket Magyarország a központi bank függetlenségének elfogadásaként aláírt. De a szavazati jogunkat is fel lehetne függeszteni. Továbbá az európai vezetőknek hangosan és egyértelműen el kellene ítélniük Orbán Viktor antidemokratikus viselkedését. Hiszen mégis csak kellemetlen, hogy ezt először az amerikai külügyminiszter, Hillary Clinton tette meg! Végül pedig a legjobb módszer az lenne „Orbán jó útra térítéséhez”, ha az Európai Néppárt, amelynek a Fidesz is tagja, kirúgással fenyegetné meg.

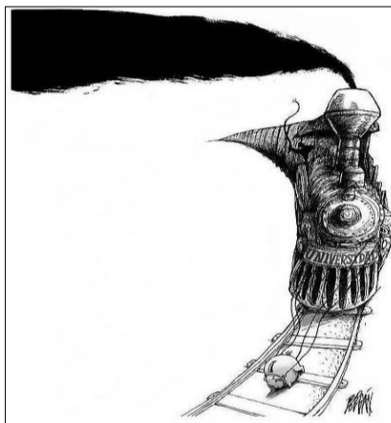
A „demokratikus normák” akkor jöttek létre Európa részére, amikor a győztesek igazságot szolgáltattak, először az első, majd a második világháború után. A győztesek a feltétel nélküli megadást jelölték meg célként, ami további politikai célra utal. A további politikai cél a jelek szerint központosított nagyhatalmi ellenőrzés minden ország felett. Amikor Magyarország belépett az Európai Unióba, úgy gondoltuk, úgy is mondták, hogy független államként tettük, és maradtunk. Azután azt is elképzeltük, hogy az unió belüli egyenlőség és alkalmazkodás ellenében az Európai Unióban mint független nagyhatalomban mentesülünk kontinens-idegen befolyásoktól. Az angol újság és az amerikai külügyminiszter viszont nem úgy gondolja. Az egész nyugati politikai- és sajtóvilág nem úgy gondolja. Ha lázadunk, fejünkre ütnek. Ha nem lázadunk, fejünkre ütnek.

„Amit Magyarországgal szemben megengedtek maguknak európai állami vezetők, az Európai Bizottság, az IMF és az Európai Parlament képviselői, az fényesen bizonyítja, hogy az ENSZ gazdasági, szociális és kulturális jogok nemzetközi egyezségkormányában rögzített önrendelkezési jog ma már csak írott malaszt, felülírja néhány tucat tőkés magántársaság profithétsége” — írja Torkos Matild a Magyar Nemzet január 30-i számában, majd így folytatja: „Míg 2008-ban szinte titokban ömlöttek az ezermilliárdok a pénzügyi trükkökkel az ország helyzetét a nép és Brüsszel elől eltitkoló Gyurcsány-kormány számára, addig most éppen a gigahitel okozta eladósodottságunkra hivatkozva minősítgetnek minket egy előre megszerkesztett forgatókönyv szerint »bóvlik, semmit sem érő

kategóriába. Az IMF naponta szivárogtatja ki az újabbnál újabb ötleteket, amelyeknek meg kell felelnünk ahhoz, hogy pénzügyi védőernyőt adjanak számunkra a spekulánsok ellen. Szinte naponta sulykolják belénk: ha a kormányunk nem táncol úgy, ahogy nekik tetszik, akkor magunkra hagynak, és csödbe döntenek minket. A leminősítésekkel mesterségesen felturbózott kockázati kamat-felár, amivel megfejelten kell kényszerűen finanszíroznunk lejáró adósságainkat, a népünk létfenntartásához szükséges pénzügyi forrástól foszt meg bennünket. Emiatt nem leszünk képesek eleget tenni az említett egyezségkormányban vállalt kötelezettségeinknek.“

Írásunk első bekezdése egyik kérdése volt: — Vagy a világ távolodott el azoktól az értékektől, amiket mi még konokul vallunk? Sok jel mutat arra, hogy ilyen kulcsszerepre ítélte a magyarokat a történelem, arra, hogy megtámadottként a hazugság leleplezőjeként tud csak védekezni. Bogár László közgazdászprofesszor foglalkozik ezzel a szereppel:

„A globális birodalmi függés eleve hazugságtalpalapzatot hoz létre, hisz a birodalom még a saját létét is tagadja, és összeesküvés-elméletnek minősít minden olyan feltételezést, amely a létezésére irányul. Aki tehát a birodalmi függést módosítani akarja, igen nehéz helyzetbe kerülhet. Lázadásával ugyanis kilép a hazugságok hamis egyezség-hálóijából, és ez őt kiszolgáltatottá teszi, a birodalom számára pedig igen veszélyes precedenst teremt. Orbán Viktor azért volt kénytelen kilépni ebből az egyezség-hálóijából, mert a birodalom már kormányzásának első heteiben brutálisan a tudomására hozta, hogy szó sem lehet semmiféle egyezségmódosításról. Pedig Orbán Viktor mindössze annyit kért volna, hogy a birodalom először engedje létrehozni az erőforrásokat, s csak aztán szivattyúzza ki azokat Magyarországról. Így és ezért kényszerült azokra a »nem-ortodox« erőforrás-megtartó megoldásokra, amelyek azonnal kiváltották a birodalom megtorló reakcióit. Paradox módon tehát Orbán Viktor azért vált a birodalom számára »hiteltelenné« mert kilépett a hazugsághálóijából, és a birodalom figyelmeztetése szerint csak úgy válhat újra »hitelessé«, ha visszalép oda. Az Európai Parlament elnökének szavait, miszerint »Orbán úr egy okos ember, de az európaiak sem ostobák«, úgy kell érteni, hogy a birodalom uralmi elitje nem tűri a »disszidálást«, így kíméletlenül megtorol minden elhajlást a hazugságok világától. Kétségtelen, hogy Orbán Viktornak most rövid távon nem nagyon van más választása, vissza kell térnie a »hazugságkarámba«, mert egyébként a birodalom hisztérikus dühe valóban igen súlyos károkat okozna az országnak. Lázadása azonban így sem volt hiábavaló, mert számos jel utal rá, a hazugságépítmény falai repedezni látszanak. A globalista média uralma már korántsem olyan megkérdőjelezhetetlen, mint eddig. Ráadásul az egyes lokalitások uralmi elitjei — ellentétben globális gazdáikkal —, formálisan

mégis csak rendszeresen ki vannak téve a választói megmérettetésnek. És bár a manipuláció minden létező eszközét bevetik, ám az egyre kifosztottabb, most már létében fenyegetett nyugati középosztályok frusztrációja rohamosan növekszik.“

Ha úgy képzeljük el az országot, hogy az egy műhely, ahol emberek dolgoznak, lássuk miként tekinti ezt egy baloldali: ott termelés folyik, pénz anyag és munkaerő egy célt szolgál, az a profit. És a jobboldali: Az ország a benne élők hazája, ahol élni, boldogulni kell, ezért dolgoznak. Robert Scruton brit filozófus egy interjúban úgy nyilatkozott, hogy a liberálisok alapvetően nihilisták, akik nem hisznek semmiben, a mai Lordok Háza egy zavaros intézmény, amely alapvetően szocialista irányultságú. Hazánkkal kapcsolatban is megnyilatkozott: „Ne avatkozzanak kívülről a magyar belügyekbe. Első lépésben is azt gondolom, hogy Magyarországnak is ki kell állnia Európa elé, és határozottan ki kell jelentenie: nem ti kormányoztok minket, hanem mi kormányozzuk magunkat!” A beszélgetés végén Roger Scruton arra a kérdésre, hogy szerinte mi várható az Európai Unió válságának kimeneteleként, röviden így válaszolt: „Remélem, hogy az Európai Uniónak befellegzett, és tanúi lehetünk a nemzetállamok újjászületésének” — meglátása szerint ugyanis ma már nem fenyeget Európában háborús veszély, aminek a megelőzésére végső soron létrehozták az egységesült Európát.

A probléma az, hogy az Európai Unió a liberalista indíttatású parlamenti pártszisztémát követi, képviselőik mégcsak nem is választások útján kerültek be az Európai Parlamentbe. A döntések ennél fogva elsősorban politikaiak. A baloldali többséget képez, vele szemben Néppárt néven szövetséget alkotnak a konzervatív pártok. Utóbbiak számos alkalommal a magyarok mellett szóltak a koncentrált baloldali támadások idején.

Lengyelország teljes mellszélességgel Magyarország mellett áll. Elismerő, nyílt levelet írt Orbán Viktornak több mint száz lengyel konzervatív értelmiségi. Azt írják: csodálják a kormány bátorságát, ahogy ellenáll az uniós nyomásnak, valamint a multik és a bankok diktátumának és kiáll a magyar nemzeti érdekek mellett. A levélben bírálják a külföldi pénzügyi, valamint a balliberális körök Magyarország elleni hajszáját. Az aláírók reményüket fejezik ki, hogy a kormány a nemzet nagy részének támogatásával átvészeli ezt az időszakot. A nyílt levelet az egyik lengyel katolikus napilap tette közzé.

Az még hagyján, hogy a magyarok nem tudnak megszabadulni a vörös idők vöröseitől, de milyen szellemi, lelki fereg termeli a nyugati országok vöröseit, pinko liberalistáit?